

Baricz Lajos

A teljesség felé

Bennem a lélek teljességre vágyik,
erre törekszik, de mégis hiányzik,
csak töredékét birtokolja minden,
s ami másban van, az még bennem nincsen.

A mindenségnek kis része enyém,
s a részekben a *minden* jön felém,
míg a remekmű végül összeáll,
és lelkem Istenre rátalál.

Tér és idő közt kifeszítve énem —
magam magammal és az Úrral mérem;
parányi helyem így lesz egyre jobb.

Minden napommal földi időm fogy;
jövőm s jelenem lassan múlttá válik:
akkor már semmi, semmi nem hiányzik.

2010. november 29.

Áldás, békesség!

E nagyvilágban annyi törtetés van,
millió érdek egymásnak feszül;
mindenki a maga igazát mondja,
a szeme lángol s a szíve hevül.

Érdek-csatákban sok a sebesült,
lelki bántástól érzelmhalott,
közben a mélyben, a dúlók szívében
a bős csatározás nyomot hagyott.

Én nem akarok soha sebet adni,
mások igazát tőlük elragadni,
de mi engem illet, azt nem adom.

Nem tudom már, ki kire s miért haragszik;
„áldás, békesség”! ajkamról ez hangzik.
Mi érthetetlen, az Úrra hagyom.

2010. november 18.

Templom a lélek

— 15 éves az unitárius templom —

A végtelen Isten közöttünk lakik;
minden kicsi templom az Ő otthona,
bár az ég és a föld be nem fogadhatja,
a neki szentelt hely mindnyájunk hona.

Az Isten jósága tölti be e házat,
ha összegyűlnek a hívő emberek:
rátalálhat benne a kereső felnőtt
s a tiszta szívű, vizsla kisgyerek.

Még gyermekkoromban találkoztam Véle;
remegő szívemet átjárta a béke.
Azóta lelkemben magammal viszem.

Templom ez a hely, és templom minden lélek,
amelyet átjár az isteni Lélek.
Az Isten szeretet, vallom és hiszem.

Marosszentgyörgy, 2010. október 16.

Molnos Dalma grafikája

Kozma László

Zongorahangoló

A színpadon ő jár sorba:
A zongorák hangolója.
Hogyha hull a sors ütése,
Billentyűkön zúgjon béke.
Hangjuk úgy csengjen hibátlan,
Bánatban és sűrű gyászban.
Mint aki a sorsát mondja,
Könnyből legyen öröm-óda.
Mint szivárvány szála lenne,
Ezer színnel teljesedve.
Olyan legyen, ha megszólal
Minden hangszer, mint a sóhaj.
Adjon, hangjai peregnek,
Önmagánál nemesebbet.
Visszhangozzék szépre, jóra,
Úgy, ahogyan kigondolta
A hangszerek hangolója.

Elrejtőztél

Elrejtőztél, Isten, mégis rád találok.
Illatozol, mint az erdei tisztások.
Úgy csendülsz meg, ahogy forrás szava éled,
Elrejtőztél, Isten, de mégis elérlek.

Fedeles szárnyát hogy bontja a bogárka,
Szétnyílik, s kifeszül láthatatlan hártya.
Tetteinknek mélyén a szándékok éljen
Minden halk sóhajon, titkos rebbenésen.

Csillanó harmata a zöldellő fűnek
Hajolva fogadja, Isten, mert Te küldted.
Zúgását hallgatom apró vízereknek
S a föld barna foltján virágzás ered meg.
